

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden -- sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen.

vpro gids

10-02-2015

Meeste misbruik niet bestraft

Film over het gevecht om erkenning van een groep slachtoffers van seksueel misbruik door de Broeders van Maastricht.

JURGEN TIEKSTRA

‘Het ziet er niet uit. Dat mag je best tegen mij zeggen hoor. De kwaliteit is ronduit slecht.’ Filmmaker Doret van der Sloot pakte vier jaar geleden de camera op en liep mee met Kerngroep Maastricht, een slachtoffergroep van twintig mannen die als kind seksueel misbruikt zijn op een Rooms-Katholiek internaat. Nadat ze in 2011 door de mannen was gevraagd om hun strijd voor erkenning en een schadevergoeding vast te leggen, moest ze direct aan de slag. Ze had geen tijd om financiering te regelen of een cameraploeg in te huren. Dus deed ze alles zelf. ‘Maar ik heb ervan geleerd dat als je in je eentje meeloopt je véél dichterbij kunt komen dan als je nog een cameraman en geluidsman bij je hebt.’

De hele documentaire is uit de hand geschoten. Van der Sloot zit dicht op de huid van de uiteindelijk zes mannen die ze interviewde over wat hun is overkomen toen ze zes, zeven of acht jaar oud waren en op katholieke internaten zaten die werden geleid door de congregatie Broeders van Maastricht.

Haar film doet denken aan de documentaire De jongens van Don Rua van Coen Verbraak uit 2012, waarin ook hij sprak met een groep slachtoffers van seksueel misbruik die zich hadden verenigd in een belangengroep die de strijd met de Rooms-Katholieke kerk aanging. Het grote verschil is dat Van der Sloot ook filmt hoe de Kerngroep Maastricht in gesprek gaat met de huidige broederoverste van de Broeders van Maastricht en een financiële genoegdoening probeert te krijgen. Om dat te bereiken moeten ze in het bijzijn van een mediator en een schadeletsel-expert precies vertellen wat zij

hebben meegemaakt toen ze nog kind waren. Hun herinneringen zijn aangrijpend.

‘De Rooms-Katholieke kerk had op dat moment al de Commissie Lindenbergh opgericht,’ vertelt Van der Sloot. ‘Die commissie had een staffel opgesteld: als je had moeten tongzoenen met een overste, dan had je recht op vijfduizend euro. Was je anaal gepenetreerd, dan kon je tot 100.000 euro schadevergoeding krijgen. Dus nu was het vooral: vertel je verhaal maar. Dat is heel bizar, want ineens moest hun leed gewogen worden en kreeg de een meer geld dan de ander. Maar ze wilden dit zelf. Natuurlijk. Want ze wilden erkenning. Je wilt niet dat de kerk zegt: er is niks gebeurd. Dat is het allerergste wat er is: dat je leed niet erkend wordt.’ “Mijn” groep is, denk ik, de tweede of derde die zo’n mediation-proces heeft doorlopen. Uit het Deetman-rapport bleek dat er minimaal 20.000 slachtoffers zijn. Maar het taboe is groot: die misbruikte kinderen zijn nu vijftig of zestig en hebben vaak nog oude ouders. Veel slachtoffers willen niet open zijn over wat hun is overkomen, omdat ze dat hun ouders niet willen aandoen. Het resultaat is dat er zich maar 3500 mensen hebben gemeld bij het Meldpunt Seksueel Misbruik rkk. En dat meldpunt gaat op 1 mei dicht. Er hebben, geloof ik, maar zeventienhonderd tot 1100 mensen zo’n traject voor erkenning en schadevergoeding doorlopen, terwijl het zo helend is om het gesprek met de kerk aan te gaan. Ik hoop dat nog zoveel mogelijk mensen zich melden bij dat Meldpunt, voordat het dicht gaat. Want waar moet je dan naartoe met je verhaal? Stel dat er duizend zaken zijn afgerond. Dan betekent dat dat minstens 19.000 mensen nog niet uit de kast zijn gekomen.

2Doc: Misbruikte mannen

NPO 2, 23.00-23.55 uur